

Overskriften angik et Medlem af det andet Ting, et Medlem af det ærede Medlems Parti, der paa det paagældende Møde kategorisk benægtede, at der paa Statsregnskabet for 1919—20 overhovedet fandtes optaget noget Statslaan. Nu har det ærede Medlem selvfølgelig ikke her villet fremsætte en saadan Paastand, han har jo ogsaa afkræftet denne Paastand, saa jeg antager, at han ikke vil finde det helt uberettiget at sige, at der hører en uhørt Dristighed til, naar man vil optræde som Læremester og fortælle om Statsregnskaberne, saa at benægte en Kendsgerning som den, at der paa Statsregnskabet findes optaget et Statslaan paa Indtægtssiden. Det Statslaan, der findes, og som der var Enighed om, er paa 145 Millioner, det saakaldte Genforeningslaan. Men det ærede Medlem mener, at jeg gjorde mig skyldig i en uhørt Dristighed, naar jeg ogsaa havde henregnet det Beløb paa 5 Millioner, der er henlagt til Rask-Ørsted-Fondet, til Statslaan. Det ærede Medlem sagde: Det findes ganske vist nok som Indtægt ved Siden af Statslaanene, men paa den anden Side er det opført som Udgift. Hvis det ærede Medlem tror, at Sagen er klarer med, at det baade findes som Indtægt og som Udgift, at det dermed er bevist, at der ikke er Tale om noget Statslaan, maa jeg dog sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem — jeg vil ikke sige har gjort sig skyldig i en uhørt Dristighed, men er kommet lidt for let henover Forholdet. Det ærede Medlem vil vide, at ved Loven af 4. Oktober 1919, der oprettede Rask-Ørsted-Fondet, besluttede Rigsdagen — det ærede Medlem nævnte udtrykkelig, at det var Rigsdagen, der havde vedtaget det; det er jo altid Rigsdagen, som maa vedtage noget saadant, en Lov kan jo ikke vedtages i Statsraadet, uden at den er gennemført i Rigsdagen —, at der til dette Fond skulde henlægges 5 Mill. Kr. paa den Maade, at Fondet i Fremtiden skulde have 5 pCt. Rente af de 5 Millioner eller 250 000 Kr. Staten skulde altsaa tilvejebringe disse 5 Millioner ved at udstede Obligationer for Beløbet. Nu kan det ærede Medlem nok sige, at den Udgift paa 5 Millioner, som denne Lov faktisk paabyrder Statskassen, og som meget rigtigt er ført til Udgift paa det paagældende Statsregnskab, er dækket, idet der paa Indtægtssiden er opført 5 Millioner. Men den er ikke dækket for Fremtiden. Det reelle Forhold er, at Statskassen i Fremtiden skal forrente de 5 Millioner, at Staten ved at udstede Obligationerne har gjort et Laan paa 5 Millioner, hvormed den afholder den Udgift, der er paadraget den af

Rask-Ørsted-Fondet. I Realiteten er der altsaa ikke blot ført 145 Millioners Genforeningslaan til Indtægt, men ogsaa dækket en Udgift ved denne Obligationsindtægt paa 5 Millioner. Det ærede Medlem sagde, at Overskuddet for det Aar var 148 Millioner — og det er det ærede Medlem ikke ene om at sige —, men der fragaar altsaa de 145 Millioner, og saa bliver Overskuddet 3 Millioner. Deroverfor er det jeg siger, at dette Overskud paa 3 Millioner bliver højst problematisk. Naar man tager Hensyn til den Rentebyrde, som i Virkeligheden betyder et nyt Laan paa 5 Millioner, og dernæst til den Omstændighed, at der blandt Indtægterne paa Driftsregnskabet staar opført 28 Millioner — som jeg ikke har angivet som Afdrag paa Salgssummen, men som Kursgevinst, en Indtægt, der aldrig vilde have været at finde paa Regnskabet, hvis ikke Salget af de vestindiske Øer havde fundet Sted, altsaa en Indtægt, der hidrører fra Salget af Øerne —, naar disse Forhold tages i Betragtning, mener jeg, det er fuldt berettiget at hævde, at der end ikke paa dette Regnskab findes noget Overskud, men findes et Underskud som paa alle de foregaaende Regnskaber med Undtagelse af det ene, første, som Finansministeren nys omtalte.

Ejsing: Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) sagde, at jeg havde holdt Moralpræken. Det kan godt være. Men til Trods for, at det ærede Medlem ikke syntes om Moral, gav han sig til at diskutere en Moral, jeg havde fremført. Jeg har ikke sagt noget som helst om, at det kun var Lønarbejdere og Tjenestemænd, der skulde spare. Tværtimod, jeg mener, det gælder i langt højere Grad mange, mange andre, som slet ikke sparer, og som virkelig kunde spare noget.

Om 8 Timers Dagen tror jeg ikke, det nytter meget, vi giver os til at diskutere, derom bliver vi neppe enige. Jeg vil kun sige, at da Lønloven blev vedtaget her, udtalte Ordføreren for det socialdemokratiske Parti: Vi ønsker 8 Timers Arbejdsdagen, men vi forstaar godt, at vi ikke kan nøjes med de 8 Timer, vi maa beskæftige os med adskilligt andet; det, vi ønsker, er kun at faa den lovfæstet, saa at vi faar Løn for de 8 Timer, men naar vi kan faa noget for det, som er ud over den Tid, har vi ikke noget imod at forlænge Arbejdstiden.

Jeg har ikke talt om, at Tjenestemændene skulde være tilfredse; jeg har kun sagt, at de — jeg ved nok, at de har indgivet Andragender, som den højtærede